

ланктонъ ся обычали единъ-другъ така както Давидъ и Ионаѳанъ. Твърдѣ различни по характеръ, кроткый-тъ Меланктонъ былъ голѣмо благословеніе за распаленый-тъ Лутеръ; и ученіе-то и краснорѣчіе-то му спомогнали много за распространеніе вліяніе-то на послѣдній-тъ.

Работы-тъ сочили на войнѣ и кръвопролитіе. Това испълвало съ ужасъ Меланктона; и до нѣкое врѣме Виттембергчани были смутени, както една войска когато гледа бездыханно-то тѣло на вождь-тъ си, който іж е водилъ на побѣдѣ, че ся валя въ кръви, и че нова, грамадна, непріятелска сила настѣпва да іж нападне.

Но внезапно утѣшителна вѣсть ся разнесла. “Живъ е още възлюбленный-тъ ни отецъ”, въскликнажль Меланктонъ; “насердчѣте ся, и дръжте ся крѣпко.” Една по-силна мышца отъ императорскѣ-тѣ, и по-могуца отъ папскѣ-тѣ, начнѣла да ся чувствува. Богъ осуемявалъ страшный-тъ Вормскы указъ. Германскы-тъ князове, които дълго врѣме търсили случай да расклатятъ папскѣ-тѣ власть въ имперіѣ-тѣ, ся уплашили отъ съіжзъ-тъ между Императоръ-тъ и Папѣ-тѣ, да не бы чрѣзъ него да изгубятъ свободѣ-тѣ си. Когато Карль, като пакту-